

og jeg synes derfor ikke, at der er Grund for Statskassen til at kræve fuld Kompensation. Det viser sig nemlig der, som ogsaa den højtærede Konseilspræsident og Finansminister oplyste, at det virkelige Overskud er over 10 Mill. Kr., 10,420,000 Kr. De løbende Indtægter paa §§ 2—8 ere nemlig 64,559,000 Kr. og de løbende Udgifter paa §§ 11—26: 54,139,000 Kr. Nu svares der: Ja, men de bruges jo, og det er sandt nok, men det er jo en Sag for sig, hvad man bruger sit Overskud til. Vi anvende det paa § 27 dels til Betaling af Gæld — og den, der betaler sin Gæld, formerer sit Bo — dels til Anskaffelse af forskellige Ting, til Jærnbaneanlæg, Havneanlæg og forskelligt andet — og dels til Udlaan. Men naar man ikke ser hen til, hvortil man anvender Overskuddet i Øjeblikket, men kun til det rene Faktum, hvor rigeligt Indtægterne flyde ind, saa er det klart, at Stillingen er god for Statskassen, og endda er der jo ingen Tvivl om, at saaledes som Finansloven, foreligger vil den ikke blive endelig vedtagen, altsaa Overskuddet bliver endnu større. Der vil være adskillige Poster paa Finansloven, hvor der kan foretages og vil blive foretaget Beskæringer, og hvor Ministeriet ogsaa vil være særdeles villigt til at indføre Besparselser. Der er heller ingen Tvivl om, at Indtægtsposterne for en stor Del ere opførte for lavt. Naar saaledes Jærnbanebudgettet er kalkuleret til ca. 1 Mill. Kroner mindre i Aar end i det sidste Regnskab, saa er der jo ikke nogen Tvivl om, at det endelige Regnskab for 1898—99, naar det kommer til at foreligge, ogsaa vil vise et betydeligt større Indtægtsbeløb, end der her er forudsat paa Budgettet. Alt dette viser, synes mig, at Statskassen ikke har Brug for at faa fuld Kompensation, og at der, naar der er Tale om Skattelove, virkelig fra Skatteborgernes Side er Grund til at kræve en Nedsættelse i Stedet for altid at blive mødt med denne Fordring om, at der stadig skal ydes ny Skatter til at dække Nedgangen paa de gamle, og navnlig med den Fordring, at alle disse Skattelove maa hænge sammen. Alt dette hjælper til at skabe de smaa Forventninger.

Jeg har nævnt Jærnbannerne og har nævnt dem her ved § 27, fordi der jo her særlig kræves store Udgifter til Jærnbanevæsenet i Aar. Er der noget, der særkender det forelagte Finanslovsforslag, er det netop Udgifterne til vort Jærnbanevæsen, som her ere opførte med meget store Summer, men der er heller ingen

Tvivl om, at saa store Udgifter til vort Jærnbanevæsen, navnlig til det rullende Materiel, som vi have haft i de sidste Aar, og som er foreslaaet i Aar, ville ikke blive ved. Der vil altsaa blive Summer disponible til anden Anvendelse, og derfor synes jeg virkelig, at vi have saa rigelige Indtægter, at man ogsaa maa tænke paa at skaffe nogle Skattelettelser til Veje.

Medens jeg er ved Jærnbannerne, kan jeg ikke undlade at nævne, at Jærnbannerne jo i Sommer have været Genstand for megen Opmærksomhed. Det er imidlertid ikke altid til det gode, naar Folks Opmærksomhed fæstes ved visse Institutioner og Personer; det gaar let efter det gamle Ord, at den, der skikker sig bedst, ham tales der mindst om. Det har jo i Sommer været saaledes, at saa snart man aabnede en Avis, saa man næsten ufravigelig noget om Jærnbannerne. De sørgelige Ulykker, vi have været Vidne til i Sommer, have ligesom rystet Opmærksomheden op for vort Jærnbanevæsen. Nu er det selvfølgelig ikke min Mening, at ville beskyldte Administrationen for, at Ulykken var foranlediget af den, langt fra. Jeg vil heller ikke gaa nær saa vidt, som at sige, at den har Ansvar for, hvad der sker, naar Jærnbaneulykker indtræffe, det vilde være uretfærdigt. Det synes dog, som om der ogsaa i Administrationen er nogen Uro og nogen Nervøsitet, det synes, som om de Afskedigelser og Forflyttelser, der have fundet Sted, vidne derom. Jeg antager, at den ærede Indenrigsminister med Glæde vil benytte Lejligheden til enten her eller i Finansudvalget at gøre Rede ogsaa for Jærnbaneadministrationens Stilling. Jeg skal altsaa ikke dvæle videre herved, men derimod har jeg Lyst til at dvæle ved andre Ting, som angaa Jærnbannerne, og blandt de Ting, som ere fremsatte i denne Sommer som Anker over Jærnbanevæsenets Forhold, har jeg lagt Mærke til, at man har klaget over, at Personalet bebyrdes med en hel Række Cirkulærer og Reglementer, som det har at rette sig efter. Nu er det jo sikkert nok, at Cirkulærer og Reglementer kan man ikke undvære, men lige saa sikkert er det, at faar man for meget af den Slags, skaber man let Folk, som blive uselvstændige, som i skæbnesvangre Øjeblikke ikke ere i Besiddelse af Konduite og Selvstændighed til at træffe det rette. Hvorvidt der nu kommer alt for mange saadanne Reglementer, og hvorvidt disse Reglementers Indhold er heldigt eller ej, er jeg ikke saa godt i Stand til at dømme om, da jeg ikke er jærnbanekyndig.